

การพัฒนาการเรียนรู้เด็กภาวะสมาธิสั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนโคราชพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

LEARNING DEVELOPMENT FOR CHILDREN WITH ADHD IN THE SECONDARY SCHOOL YEAR 2
KORAT PITTAYAKHOM SCHOOL, MUEANG DISTRICT, NAKHON RATCHASIMA PROVINCE

รัชฎาภรณ์ พรหมภักดี และ สายยนต์ ชาวอุบล

Ratchadaporn Prompak and Saiyon Chawubon

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

Nakhon Ratchasima Rajabhat University

Corresponding author, e-mail: 6540117114@nrru.ac.th Tel. 0951919892

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาภาวะสมาธิสั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น จำนวน 10 คน ซึ่งคัดเลือกแบบเจาะจงจากนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแผนการจัดกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ และแบบสังเกตพฤติกรรม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา ได้แก่ ร้อยละและค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นส่วนใหญ่เป็นเพศชาย และมีลักษณะอาการทั้งแบบชน/วู่วามและขาดสมาธิ ร่วมกันมากที่สุด การจัดกิจกรรมเสริมสร้างพัฒนาการ ได้แก่ การนั่งสมาธิ การต่อจิ๊กซอว์ และกิจกรรมจับคู่ภาพปริศนาอักษรไขว้ ช่วยให้นักเรียนมีสมาธิและความสามารถในการจดจ่อเพิ่มขึ้น ส่งผลให้พฤติกรรมในชั้นเรียนดีขึ้น

คำสำคัญ: กิจกรรมเสริมสร้างการเรียนรู้, สมาธิสั้น

Abstract

This research article aimed to develop attention abilities in Grade 8 students with Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD) through learning enhancement activities. The study employed a classroom action research design. The sample consisted of 10 students with ADHD, purposively selected from Grade 8 students in the first semester of the 2025 academic year. The research instruments included a learning development activity plan and a behavioral observation form. Data were analyzed using descriptive statistics, including percentages and mean scores. The findings revealed that

The majority of students with ADHD are male, most commonly exhibiting a combination of hyperactivity/impulsivity and inattention. Developmental enhancement activities, including meditation, jigsaw puzzles, and matching games such as crossword puzzles,

help increase students' concentration and attention span, leading to improved classroom behavior.

Keywords: ADHD, Learning Development Activities,

บทนำ

จากการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน รายวิชา สังคมศึกษา รหัสวิชา ส 22101 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคราชพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา พบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 บางคนมีภาวะสมาธิสั้น ไม่จดจ่อกับสิ่งที่ครูสอน นักเรียนบางคนอยู่นิ่งๆกับที่แต่มีอาการเหม่อลอยไม่ได้ลุกออกจากที่นั่งของตัวเองไปหยอกล้อกับเพื่อน นักเรียนบางคนนั่งนิ่งๆอยู่กับที่แต่มีอาการเหม่อลอยไม่จดจ่อในสิ่งที่กำลังทำอยู่ มองออกไปข้างนอกห้องเรียนหรือมองสิ่งต่างๆที่มีการเคลื่อนไหวนอกห้องเรียนมากกว่าสิ่งที่อยู่ภายในห้องเรียน เมื่อให้ทำกิจกรรมหรืองานในห้องเรียนร่วมกับนักเรียนคนอื่นก็ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ครูสั่งให้ทำหรือทำไม่ได้ ทำให้มีคะแนนงานที่น้อยมากหรือไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่ครูผู้สอนกำหนด เมื่อมีการสอบวัดความรู้เก็บคะแนนท้ายหน่วยการเรียนรู้ นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นบางคนจึงไม่สามารถทำแบบทดสอบให้มีคะแนนผ่านเกณฑ์ได้ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 5 ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ จากการสังเกตและตรวจงานนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคราชพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ที่ได้เรียนในรายวิชา สังคมศึกษา มีภาวะสมาธิสั้น ส่งผลให้สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จึงได้จัดทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

อย่างไรก็ตามเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคนนอกจากจะมีภาวะสมาธิสั้นร่วมด้วย ซึ่งภาวะสมาธิสั้นเป็นกลุ่มอาการที่เกิดจากความผิดปกติของสมองบางส่วน ส่งผลกระทบต่อการเรียน พฤติกรรม อารมณ์ และการเข้าสังคมกับผู้อื่น เด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นจะไม่สามารถควบคุมตนเองให้มีความสนใจหรือมีสมาธิในสิ่งที่กำลังกระทำภายในระยะเวลาที่กำหนด และมีพฤติกรรมที่อยู่ไม่นิ่ง กลุ่มอาการสมาธิสั้นประกอบด้วย 3 กลุ่มอาการใหญ่ๆ ได้แก่ ขาดสมาธิ (Attention deficit) ขน/อยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity) และ หุนหันพลันแล่น/วู่วาม (Impulsivity) กลุ่มอาการสมาธิสั้นนี้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็กก่อนอายุ 7 ปี เด็กที่อยู่ในกลุ่มอาการขาดสมาธิจะมีลักษณะวอกแวกง่าย ขาดความตั้งใจในการทำงาน "มีอาการเหม่อลอย ฝืนกลางวันทำงานไม่เสร็จ ผลงานไม่เรียบร้อย ซ้ำลิ้ม ทำของใช้ส่วนตัวหายบ่อยๆ ลักษณะเหมือนไม่ฟังเวลาพูดด้วยและสั่งให้ทำงานอะไรมักจะลืมทำ หรือทำครึ่งๆ กลางๆ สำหรับเด็กที่มีอาการหุนหันพลันแล่น จะมีลักษณะวู่วามใจร้อนอารมณ์หุนหันพลันแล่น ทำก่อนคิด ไม่คิดถึงผลที่ตามมา ขาดความระมัดระวัง ชุ่มช้ำม รอคอยไม่ได้พูดโพล่ง พูดแทรก มักตอบคำถามที่ยังถามไม่จบ หรือเข้าร่วมวงเล่นกับผู้อื่นโดยไม่ขอก่อน ส่วนเด็กที่มีอาการซนจะมีลักษณะอยู่ไม่นิ่ง ยุกยิกตลอดเวลา นิ่งนิ่งไม่ค่อยได้ ต้องถูกเดินหรือขยับตัวไปมาเล่นเสียงดัง พูดไม่หยุด ชอบเล่นหรือแหย่ผู้อื่น ชอบเล่นผาดโผน และมักประสบอุบัติเหตุบ่อยจากความไม่ระมัดระวัง (ดารณี อุทัยรัตนกิจ, ชาญวิทย์ พรนภดลและคณะ, 2550, น 14)

เด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นร่วมด้วยจะทำให้ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ อีกทั้งการช่วยเหลือ การจัดการเรียนการสอนก็ต้องปรับให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน ดังนั้นการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้เด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น จะสามารถแก้ปัญหาและและพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน และเป็นข้อมูลทางวิชาการที่จะนำไปใช้ประโยชน์อย่างยิ่งแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มนี้ และหน่วยนำไปใช้ในการวางแผนพัฒนาเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นกลุ่มนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาภาวะสมาธิสั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคราชพิทยาคม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ โดยเป็นการวิจัยในชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคราชพิทยาคม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 เลือกโดยใช้วิธีเจาะจง (Purposive Sampling) ได้นักเรียนจำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) เครื่องมือทดลองคือแผนพัฒนาการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเสริมสร้างพัฒนาการเพิ่มทักษะการเรียนรู้ได้แก่สมาธิสั้น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากแนวคิดการพัฒนาเด็กสมาธิสั้น ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญคือที่ปรึกษาและครูพี่เลี้ยง มีผลประเมินตรวจสอบให้ใช้ได้ 2) เครื่องเก็บข้อมูลใช้แบบสังเกตพฤติกรรม ตรวจสอบคุณภาพโดยการให้ข้อเสนอแนะโดยการผู้เชี่ยวชาญคือที่ปรึกษาและครูพี่เลี้ยง มีผลประเมินตรวจสอบให้ใช้ได้ และการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา คือร้อยละ และค่าเฉลี่ย

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการคัดกรองกลุ่มเป้าหมาย โดยให้ให้นักเรียนทำแบบประเมินอาการของโรคสมาธิสั้น กำหนดกลุ่มเป้าหมาย จัดการเรียนรู้นักเรียนในห้องเรียน โดยให้นักเรียนทำกิจกรรมเสริมสร้างพัฒนาการเพิ่มทักษะการเรียนรู้ คือ กิจกรรมการนั่งสมาธิ กิจกรรมการต่อจิ๊กซอว์ กิจกรรมจับคู่ภาพปริศนาอักษรไขว้ สังเกตความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบันทึกผล แล้วจึงสรุปผลและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการแก้ปัญหาภาวะสมาธิสั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคราชพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 ตามตาราง 1 ดังนี้ ตาราง 1 แสดงจำนวนนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1

เพศ	จำนวนนักเรียนทั้งหมด (คน)	คิดเป็น ร้อยละ	จำนวนนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น (คน)	คิดเป็น ร้อยละ
ชาย	15	60.00	3	20.00
หญิง	10	40.00	0	0.00
รวม	25	100.00	3	12.00

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 เพศชาย จำนวน 15 คน เป็นเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 เพศหญิง จำนวน 10 คน เป็นเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 00.00 รวมมีนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 เพศชาย-เพศหญิง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 เป็นนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 12.00

2. ผลการวิเคราะห์นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 ตามตาราง 2 ดังนิตาราง 2 แสดงจำนวนนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2

เพศ	จำนวนนักเรียนทั้งหมด (คน)	คิดเป็น ร้อยละ	จำนวนนักเรียนที่มีภาวะสมาธิ สั้น (คน)	คิดเป็น ร้อยละ
ชาย	20	74.08	6	30.00
หญิง	7	25.92	1	14.29
รวม	27	100.00	7	25.92

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 เพศชาย จำนวน 20 คน เป็นเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 เพศหญิง จำนวน 7 คน เป็นเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 รวมมีนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 เพศชาย-เพศหญิง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 เป็นนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 25.92

2. ผลการวิเคราะห์นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นจำแนกตามลักษณะอาการ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 และ 2/2 ตามตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 แสดงจำนวนนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นจำแนกตามลักษณะอาการ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 และ 2/2

ระดับชั้น	ภาวะสมาธิสั้นที่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ต่ำ (คน)	คิดเป็นร้อยละ	ลักษณะอาการ					
			ชน/วู่วาม		ขาดสมาธิ		ชน/วู่วาม และขาดสมาธิ	
			จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ
ม.2/1	3	30.00	0	00.00	1	33.33	2	66.67
ม.2/2	7	70.00	1	14.28	3	42.86	3	42.86
รวม	10	100.00	1	10.00	4	40.00	5	50.00

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 เป็นนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ที่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ต่ำ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีลักษณะชนวู่วาม จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 00.00 ขาดสมาธิ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ทั้งชนวู่วามและขาดสมาธิ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67

นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 เป็นนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นที่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ต่ำ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีลักษณะชนวู่วาม จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 14.28 ขาดสมาธิ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86 ทั้งชนวู่วามและขาดสมาธิ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86

4. ผลการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 และ 2/2 ตารางที่ 4 ดังนี้

ตาราง 4. ผลการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 และ 2/2

ลักษณะอาการ ภาวะ สมาธิสั้น	ระดับชั้น	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ก่อนเรียน	ค่าเฉลี่ย หลังเรียน	ผลการพัฒนา
ขาดสมาธิ	ม.2/1	3	53.00	71.00	ดีขึ้น
	ม.2/2	2	54.50	72.50	ดีขึ้น
อยู่ไม่นิ่ง	ม.2/1	2	52.00	70.50	ดีขึ้น
	ม.2/2	1	55.00	73.00	ดีขึ้น
หุนหันพลันแล่น	ม.2/1	1	56.00	74.00	ดีขึ้น
	ม.2/2	1	55.50	73.50	ดีขึ้น
รวม		10	54.20	72.60	ดีขึ้น

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นทุกกลุ่มลักษณะอาการมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกระดับชั้นแสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมเสริมสร้างพัฒนาการช่วยพัฒนาสมาธิและความสามารถในการจดจำของผู้เรียน ส่งผลให้ผลการเรียนรู้ดีขึ้นอย่างชัดเจน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษามีประเด็นการอภิปราย ดังนี้

1. เด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น ส่วนใหญ่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง และเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นทั้งเพศชายและเพศหญิง พบว่ามีจำนวนร้อยละ 19.23 ซึ่งสอดคล้องกับชาญวิทย์ พรนภดล และพนม เกตุมาน ที่ศึกษาความชุกของโรคสมาธิสั้นในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคราชพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา พบสมาธิสั้นในกลุ่มนักเรียนชายมากกว่ากลุ่มเด็กนักเรียนหญิง (ชาญวิทย์ พรนภดล และ พนมเกตุมาน, 2556.) นอกจากนี้ซึ่งสอดคล้องกับ ผดุง อารยะวิญญู ที่ระบุว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคนมีปัญหาเกี่ยวกับสมาธิ เด็กอาจเสียสมาธิง่าย หันเหความสนใจสู่ภายนอกห้องเรียนเสมอ (ผดุง อารยะวิญญู, 2544, น. 5)

2. นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 เป็นเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นมากที่สุด รองลงมาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากปัจจัยหลายด้าน ได้แก่ วุฒิภาวะของนักเรียน ซึ่งนักเรียนจะมีความสนใจจำกัด เมื่ออายุมากขึ้นช่วงความสนใจก็จะยาวนานมากขึ้น การเปลี่ยนระดับชั้นจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เด็กจะต้องค่อยๆ ปรับตัวจากที่เคยทำกิจกรรมเคลื่อนไหวเป็นส่วนใหญ่มาเป็นการนั่งฟังครูผู้สอนอธิบายเนื้อหาสาระต่างๆ บางคนอาจได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์และได้รับยา หรือนักเรียนบางคนที่มีปัญหาเรื่องสมาธิเพียงเล็กน้อย อาจได้รับการช่วยเหลือตั้งแต่แรก จึงทำให้ปัญหาเรื่องสมาธิสั้นเบาบางลงไป

3. นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นเพศชายมีลักษณะชวน/วู่วาม และลักษณะขาดสมาธิ มากกว่าเพศหญิง ส่วนเพศหญิงมีลักษณะทั้งชวน/วู่วามร่วมกับขาดสมาธิ มากกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับที่ชมรมผู้ปกครอง

สมาธิสั้นแห่งประเทศไทย ให้ข้อมูลไว้ว่า นักเรียนชายมีภาวะสมาธิสั้นมากกว่านักเรียนหญิง นอกจากนี้นักเรียนส่วนใหญ่มักมีอาการผสม คือทั้งสมาธิสั้น ซนมากผิดปกติและวู่วาม หุนหันพลันแล่น รอคอยไม่เป็น หงุดหงิดง่าย (ชมรมผู้ปกครองสมาธิสั้นแห่งประเทศไทย, 2556)

4. นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 เป็นนักเรียนที่มีลักษณะทั้งซน/วู่วามร่วมกับขาดสมาธิ มากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนมีจำนวนนักเรียนภายในห้องที่เยอะกว่านักเรียนห้องอื่น มีจำนวนนักเรียนชายที่เยอะกว่าจำนวนนักเรียนที่เป็นนักเรียนหญิง ทำให้เป็นห้องที่มีความซุกซนไม่อยู่นิ่ง มีการหยอกล้อกันกับเพื่อนภายในห้องเรียน ลูกออกจากที่นั่งของตนเองเดินไปมา ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนภายในห้องเรียน นักเรียนเป็นกลุ่มที่เพิ่งจะเปลี่ยนจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอาจจะมีการติดเล่นมากกว่าเรียน ในการจัดการเรียนการสอนในบางกลุ่มสาระมีลักษณะของการบรรยาย ครูจึงเห็นลักษณะของการซน/วู่วามและขาดสมาธิเด่นชัดขึ้น

องค์ความรู้ใหม่

จากผลการวิจัยพบว่า การแก้ปัญหาภาวะสมาธิสั้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนโคราชพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา มีสมาธิและผลการเรียนรู้ที่สูงขึ้น เมื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนโคราชพิทยาคม แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมเสริมสร้างพัฒนาการเพิ่มทักษะการเรียนรู้การนั่งสมาธิ การต่อจิ๊กซอว์ และจับคู่ภาพปริศนาอักษรไขว้ เป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

ทั้งนี้การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเสริมสร้างพัฒนาการเพิ่มทักษะการเรียนรู้ช่วยกระตุ้นแรงจูงใจ เพิ่มความสนใจส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักเรียน ทำให้ผู้เรียนมีสมาธิ จดจ่อ ให้ความสนใจในการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้นเกิดการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริง ส่งผลให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีกว่าการเรียนรู้แบบบรรยายเพียงอย่างเดียว และส่งผลให้ผลการเรียนรู้ของนักเรียนดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรมีการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น ในระดับโรงเรียน
2. ควรมีการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น ของแต่ละห้องเรียน
3. ควรมีการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น ของโรงเรียนโคราชพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ครู ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในการวางแผนเพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียนต่อไป
2. ผู้ที่เกี่ยวข้องในระดับนโยบายสามารถนำข้อมูลนี้ไปใช้ในการวางแผนป้องกันและจัดการศึกษาที่เหมาะสมให้แก่เด็กนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากอาจารย์สายยนต์ ชาวอุบล ที่ปรึกษางานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอขอบคุณคุณคุณครูรัชดาวัลย์ ศิริรินทร์ ที่มีส่วนร่วมในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ขอขอบคุณผู้บริหาร คณะครูอาจารย์ของโรงเรียนโคราชพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้จะนำไปสู่การนำไปใช้ในการวางแผนและช่วยเหลือนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ให้นักเรียนได้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ที่ดีขึ้นต่อไป สุดท้ายนี้ขอขอบคุณคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ที่ส่งเสริมและสนับสนุนในการทำวิจัยครั้งนี้ คุณค่าของงานวิจัยฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาแก่ บิดา มารดา ตลอดจนครูอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน

เอกสารอ้างอิง

ชาญวิทย์ พรนภดล; และพนม เกตุมาน. (2556). โรคสมาธิสั้น. [ออนไลน์], แหล่งที่มา:

<http://www.psyclin.co.th/myweb1.htm>. {6 ธันวาคม 2568}.

ชมรมผู้ปกครองสมาธิสั้นแห่งประเทศไทย. (2556). บทความที่ควรอ่าน. [ออนไลน์], แหล่งที่มา:

http://www.adhdthai.com/autistic/c/catalog_php?category=11. {6 ธันวาคม 2568}.

ดารณี อุทัยรัตนกิจ, ชาญวิทย์ พรนภดลและคณะ. (2550). แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นบกพร่องทางการเรียนรู้และออทิซึม. ศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ. กรุงเทพฯ: บริษัทพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) จำกัด.

ผดุง อารยะวิญญู. (2544). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว.